

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale Prokuratora Piotra Barczewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.09.2016 r. i 4.07.2017 r.

sprawy przeciwko

J. Ł. (1) urodz. (...)

w N.

córki J. i J. z d. K.

oskarżonej o to, że: w okresie od 15 marca 2014 r. do dnia 27 marca 2014 r. w msc. B. i S., gm. J., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z matką J. S. oraz w celu uzyskania pożyczki dla J. S., w zamiarze aby popełniła ona czyn zabroniony ułatwiła jego popełnienie w ten sposób, że w dniu 15 marca 2014 r. wystawiła poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony J. S. i o wysokości osiąganych przez matkę dochodów w kwocie 1.650 zł miesięcznie oraz podpisała się na przedmiotowym dokumencie w miejscu przeznaczonym na podpis pracodawcy, a który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego i który następnie J. S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożyła pracownikowi Spółki z o.o. (...) z siedzibą w B. ul. (...) – K. T., wprowadzając w błąd pracownika co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a następnie w dniu 27 marca 2014 r. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) i uzyskała wskazaną pożyczkę w kwocie 12.232 zł, doprowadzając ww. spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem we wskazanej kwocie,

tj. o czyn art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

I. W ramach czynu zarzucanego oskarżonej J. Ł. (2) w akcie oskarżenia, uznaje ją za winną tego, że w okresie jak w zarzucie w miejscowości B., gm. J., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z matką J. S. oraz w celu uzyskania pożyczki dla J. S., w zamiarze aby popełniła ona czyn zabroniony ułatwiła jego popełnienie w ten sposób, że w dniu 15 marca 2014 r. wystawiła poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony J. S. i o wysokości osiąganych przez matkę dochodów w kwocie 1.650 zł miesięcznie, a który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego i który następnie J. S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożyła pracownikowi Spółki z o.o. (...) z siedzibą w B. ul. (...) – K. T., wprowadzając w błąd pracownika co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a następnie w dniu 27 marca 2014 r. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) i uzyskała wskazaną pożyczkę w kwocie 12.232 zł, doprowadzając ww. spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem we wskazanej kwocie, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza jej karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną do częściowego naprawienia szkody na rzecz (...) z siedzibą w B., poprzez uiszczenie kwoty 2.000 (dwóch tysięcy) złotych.

III. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o Adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 826 (osiemset dwadzieścia sześć) złotych i 56 (pięćdziesiąt sześć) groszy tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

IV. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 268/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 6 lipca 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. postanowiła uzyskać korzyść majątkową poprzez zawarcie umowy o udzielenie pożyczki gotówkowej, przy czym zamierzała nie wywiązać się z tej umowy. W dniu 19 marca 2014 r. J. S. zgłosiła się do K. T., która zajmowała się przyjmowaniem wniosków o udzielenie pożyczki w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. i złożyła wniosek o udzielenie takiego wsparcia finansowego. W treści wniosku o udzielenie pożyczki złożyła oświadczenie, że pracowała w sklepie Delikatesy w B.. K. T. stwierdziła, że do zawarcia umowy pożyczkodawca wymaga przedstawienia zaświadczenia o zatrudnieniu. J. S. stwierdziła, że takie zaświadczenie przedstawi. J. S. poprosiła swą córkę - oskarżoną J. Ł. (1) o wypisanie zaświadczenia o jej rzekomym zatrudnieniu w sklepie Delikatesy w B., który prowadziła. Oskarżona zgodziła się i wypisała odręcznie zaświadczenie o zatrudnieniu matki w prowadzonym przez siebie sklepie. W treści zaświadczenia stwierdziła nieprawdę co do zatrudnienia matki w tym sklepie i osiąganych przez nią dochodach w kwocie 1.650 złotych miesięcznie.

Dowód:

- zeznania K. T. (k.24,215-216),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonej (k.89,213-215)
- zawiadomienie o przestępstwie (k.1-2),
- wniosek o pożyczkę (k.3-6),
- zaświadczenie (k.9),
- opinia biegłego (k.232-247,272-276,302v-303).

Nieustalona osoba podpisała stwierdzające zaświadczenie o zatrudnieniu J. S. w sklepie jej córki J. Ł. (1). J. S. w dniu 27 marca 2014 r. udała się do miejsca zamieszkania K. T. w S., K. T. przyjęła dokumenty złożone przez J. S., sporządziła umowę nr (...), J. S. i K. T. podpisały ją. Na podstawie tej umowy firma (...) Sp. z o.o. udzieliła J. S. kwotę 4.000 złotych pożyczki, a J. S. zobowiązała się spłacić w 36 miesięcznych ratach łącznie kwotę 12.132 złotych. J. S. odebrała kwotę 4.000 złotych. Pożyczkodawca z tytułu udzielenia pożyczki poniósł szkodę w kwocie 6.901 złotych, na co składa się kwota udzielonej pożyczki, wpłaty dokonane przez pożyczkobiorcę oraz wypłata odszkodowania wypłacanego przez ubezpieczyciela.

Dowód:

- zeznania K. T. (k.24,215-216),
- częściowo zeznania J. S. (k.94),
- zawiadomienie o przestępstwie (k.1-2),
- wniosek o pożyczkę (k.3-6),
- zaświadczenie (k.9),
- umowa (k.13-17),
- opinia biegłego (k.232-247,272-276,302v-303),
- pismo (...) (k.312).

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu w trakcie pierwszego przesłuchania i odmówił złożenia wyjaśnień, podała, że nie wiedziała, że matka wzięła kredyt, nie otrzymała od niej ani złotówki (k.89). Podczas rozprawy nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia (k.213-215). Podała, że tego zaświadczenia nie wypisała, dowiedziała się o nim gdy była wezwana na Komisariat Policji. Mama pomagała jej w sklepie. Nie wiedziała o żadnym kredycie, jeździła po towar, a pieczętka firmowa leżała w szufladzie, mama mogła się nią posłużyć, do niej nikt nie zwracał się w sprawie tego kredytu. Rozmawiała z mamą o kredycie, mama powiedziała jej, że wypisała sobie sama zaświadczenie. Firma, która udzieliła kredytu jej mamie nie dokonała sprawdzenia jej zatrudnienia. Podczas przesłuchania w Prokuraturze przyznała się, ale tylko dlatego, że prokurator zapewniła ją, że będzie miała mniejszą karę. Po odczytaniu wcześniejszych wyjaśnień, podtrzymała je, ale podała, że złożyła te wyjaśnienia by chronić mamę, bo była karana i chora.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w części, w której przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyż znajduje to potwierdzenie w zeznaniach K. T. (k.24,215-216) i treści opinii biegłego (k.232-247,272-276,302v-303). Oskarżona jako dorosła, odpowiedzialna osoba nie może zasłaniać się tym, że złożyła wyjaśnienia instrumentalnie traktując swoje oświadczenie procesowe, uzyskując korzyści procesowe z powodu przyznania się. Przyznanie się oskarżonej nie jest jednak jedynym dowodem jej winy, gdyż z opinii biegłego (k.232-247,272-276,302v-303) wynika jednoznacznie, że oskarżona wypisała treść przedmiotowego zaświadczenia. Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonej, w której zaprzeczyła, że wypisała przedmiotowe zaświadczenie i nie wiedziała, że matka użyje go do zawarcia umowy o pożyczkę lub innej podobnej. Przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonej w tej części są sprzeczne z treścią opinii biegłego (k.232-247,272-276,302v-303). Ponadto J. S. jednoznacznie stwierdziła, że córka wypisała dla niej owe zaświadczenie (k.94). Nielogiczne jest, by wypisać takie zaświadczenie bez powodu, jedyną przyczyną jego wypisania było to, by je wykorzystać do uzyskania pożyczki lub innego rodzaju wsparcia finansowego.

K. T. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.24), iż była doradcą firmy pożyczkowej (...), zajmowała się udzielaniem pożyczek i zbieraniem dokumentacji wymaganej przez firmę do udzielenia pożyczki. W marcu 2014 r. skontaktowała się z nią J. S., była zainteresowana warunkami pożyczki, podała jej, że potrzebne było m.in. zaświadczenie o zatrudnieniu. J. S. złożyła wymagane dokumenty, była w sklepie w B. i potwierdziła jej zatrudnienie w tym miejscu. Umowa została podpisana, po 4 dniach pożyczkobiorca uzyskała pieniądze. Okazało się, że pożyczkobiorca nie spłacała rat, jeździła do sklepu, gdzie miała pracować, właścicielka sklepu stwierdziła, że J. S. była na zwolnieniu. Była u niej w domu dwa razy, późniejsze czynności windykacyjne przejęła firma. Podczas rozprawy zeznała (k.215-216), iż zajmowała się udzielaniem kredytów na rzecz (...), J. S. przyjechała do niej, przygotowała umowę, ale pieniądze wypłaciła firma. Warunkiem udzielenia kredytu było przedstawienie zaświadczenia o zatrudnieniu. Po podpisaniu umowy wysyłała dokumenty do centrali, centrala decydowała czy umowa

będzie zawarta i wypłacała kwotę pożyczki. Nie kontaktowała się z oskarżoną w sprawie kredytu dla jej matki. Nie weryfikowała osobiście zatrudnienia J. S..

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonej (k.89), wniosku o pożyczkę (k.3-6), zaświadczeniu (k.9) i treści umowy (k.13-17).

J. S. przesłuchiwana podczas postępowania przygotowawczego (k.94) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia. Podała, że córka wypisała przedmiotowe zaświadczenie dla niej, ale nie wiedziała w jakim celu chciała go użyć, nie mówiła jej, że zamierzała wziąć kredyt. Była zatrudniona w sklepie córki, ale nie podpisała umowy o pracę. Nie pytała córki czy ją zatrudniła, myślała że tak było i córka ją zarejestrowała jako pracownika. Otrzymała 4.000 złotych z tytułu pożyczki, a kwota do spłaty wynosi ponad 12.000 złotych. Świadek zmarła w dniu 16.03.2016 r. (k.186-188). Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części, w której podała, że córka wypisała dla niej zaświadczenie o zatrudnieniu, gdyż znajduje to potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonej oraz opinii biegłego (k.232-247,272-276,302v-303). Nie zasługuje na wiarę ta część zeznań tego świadka, w której stwierdziła, że oskarżona nie wiedziała po co wystawiła jej przedmiotowe zaświadczenie oraz że zamierzała spłacić pożyczkę. Jest to nielogiczne, gdyż skoro oskarżona wypisała zaświadczenie o rzekomym zatrudnieniu matki, to musiała wiedzieć, że zaświadczenie to zostanie użyte w celu uzyskania wsparcia finansowego w postaci kredytu lub pożyczki. Nikt bowiem nie wypisuje takich zaświadczeń bez powodu, po to tylko, by potwierdzić nieistotną okoliczność, skoro zaświadczenie to nie ma być wykorzystane. Niewątpliwie natomiast opinia biegłego (k.232-247,272-276,302v-303) potwierdziła jednoznacznie, że to oskarżona wypisała treść przedmiotowego zaświadczenia.

Opinia biegłego (k.232-247,272-276,302v-303) jest pełna i jasna, gdyż została sporządzona przez specjalistę z dziedziny porównania pisma ręcznego, biegły podał sposób jej sporządzenia i zastosowane metody badawcze, podczas rozprawy biegły udzielił przekonujących odpowiedzi na wszystkie pytania stron. Stąd opinia ta stała się podstawą ustaleń faktycznych.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów wymienionych na k. 313-314 został sporządzony przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były sporządzone obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności.

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną, logiczną całość, poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonej nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

J. S. postanowiła doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę (...), w ten sposób, że zamierzała uzyskać korzyść majątkową w postaci pieniędzy z umowy o pożyczkę, przy czym wiedziała, że sytuacja majątkowa i brak stałych dochodów nie pozwalały na uzyskanie przez nią tego wsparcia finansowego. J. S. zwróciła się do córki, ta wypisała dla niej zaświadczenie o zatrudnieniu, w jego treści potwierdziła, że J. S. pracowała w jej sklepie i zarabiała 1.650 złotych miesięcznie, choć była to nieprawda. Poprzez wypisanie przedmiotowego zaświadczenia oskarżona udzieliła pomocy matce w doprowadzeniu pokrzywdzonej instytucji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdyż przedstawienie takiego zaświadczenia było jednym z warunków zawarcia umowy pożyczki. Jednocześnie oskarżona udzieliła pomocy matki do uzyskania nienależnego jej wsparcia finansowego na podstawie stwierdzającego nieprawdę dokumentu.

Oskarżona udzieliła pomocnictwa matce w uzyskaniu nienależnego wsparcia finansowego i doprowadzenia pokrzywdzonej instytucji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przypomnieć należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30.08.2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000, nr 9-10, poz. 85, wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego może polegać na złożeniu nieprawdziwego oświadczenia o możliwościach finansowych sprawcy, poprzez podanie nieprawdziwych danych o zatrudnieniu i wysokości osiągniętych dochodów. Czyn oskarżonej należy

zatem zakwalifikować jako przestępstwo określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., popełnione w warunkach zbiegu przepisów określonych w art. 11 § 2 k.k.

Oskarżona działając celowo i umyślnie udzieliła matce pomocy do doprowadzenia pokrzywdzonej Spółki do przelania na rzecz jej matki kwoty stanowiącej około 2-krotność najniższego wynagrodzenia, a jednocześnie wypisała dla niej zaświadczenie zawierające nieprawdę o jej zatrudnieniu.

Stopień społecznej szkodliwości nie był znaczny, ze względu na pomocniczy charakter działania oskarżonej, niewielką wartość bezprawnie uzyskanej korzyści majątkowej przez J. S. i warunki pożyczki, które obligowały ją do zwrotu kwoty ponad 3-krotnie wyższej (por. k. 13).

Kara powinna przekonać oskarżoną i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznych interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły współżycia społecznego wykluczają doprowadzanie innych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a zawieranie umów o wsparcie finansowe powinno następować tylko na podstawie autentycznych i stwierdzających prawdę dokumentów.

Oskarżona ma 40 lat, jest rozwódką, ma dwoje dzieci na utrzymaniu, zdobyła wykształcenie zawodowe, pracowała jako salowa i zarabiała około 680 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.182), nie była karana (k.310).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być wobec oskarżonej kara łagodniejszego rodzaju niż możliwa do orzeczenia, zgodnie z treścią art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Kara pozbawienia wolności byłaby bowiem zbyt surowa wobec oskarżonej. Korzystając z możliwości przewidzianej w art. 37a k.k., Sąd wymierzył oskarżonej karę 100 stawek dziennych. Wysokość stawki dziennej została ustalona na kwotę 10 złotych, gdyż oskarżona ma niewielkie dochody.

Uwzględniając, że szkoda nadal nie została naprawiona (pismo (...) z k. 312), Sąd zobowiązał do tego oskarżoną, zgodnie z treścią przepisu powołanego w punkcie II wyroku. Uwzględniając to, że oskarżona nie była pożyczkobiorcą, a jedynie udzieliła wsparcia matce w uzyskaniu nienależnego wsparcia finansowego, Sąd zobowiązał oskarżoną do częściowego naprawienia szkody w kwocie 2.000 złotych.

Obrońca z urzędu wykonała swą pracę, ale nie uzyskała należnego wynagrodzenia, stąd Sąd przyznał jej odpowiednie wynagrodzenie ze środków budżetowych.

Oskarżona powinna częściowo naprawić szkodę, a jej dochody są niewielkie. Biorąc to pod uwagę, Sąd zwolnił ją z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.